

ΕΤΟΣ 63ον

25 Ιανουαρίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (3217)

ΓΙΑΤΙ ΤΙΜΑΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ;

Τιμώντας τή μνήμη ενός μεγάλου Πατρός, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἡ Ἐκκλησία προσφέρει ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅπου περιγράφεται ἡ ἀπόλυτη ἀγιότητα τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέα, τοῦ Χριστοῦ μας. Καί τό κάνει αὐτό θέλοντας βεβαίως, ν' ἀναδείξει τό γεγονός ὅτι κατὰ μίμνηση τοῦ Χριστοῦ μας, ἂν καί σέ μικρότερο βαθμό, ὁ μέγας αὐτός πατέρας καί διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας κατόρθωσε ν' ἀναδειχθεῖ καί αὐτός «ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπό τῶν ἁμαρτωλῶν, καί ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν». Τό κάνει ὁμως, αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγo· γιατί θέλει νά δείξει ποιο εἶναι τό αἰώνιο πρότυπό της, τό διαρκές παράδειγμα πού προβάλλεται ὥστε νά καταστεί ἀφορμή ἀντιγραφῆς καί μέτρο ἔμπνευσης στή ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τό κάνει καί γιά νά πιστοποιήσει πῶς μέ ἀφορμή αὐτό τό παράδειγμα, θά ὑπάρχουν πάντα στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας οἱ Ἅγιοι.

Οἱ Ἅγιοι ἐφάρμοσαν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ

Γιατί ὑπάρχουν οἱ Ἅγιοι στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας; Πρῶτον, ὑπάρχουν γιά ν' ἀποδεικνύουν σέ κάθε ἐποχή, σέ κάθε τόπο, σέ ὅλες τίς συνθήκες, κατορθωτά καί ἐφαρμόσιμο τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού διαβάζοντας ἀπλῶς καί ὄχι μελετώντας, τό Εὐαγγέλιο δυσκολεύονται, αἰσθάνονται ἐλεγχόμενοι γιά πολλῆς πονηρῆς τους συνήθειες καί βρῖσκουν ὡς εὐκόλη λύση νά θεωρήσουν πῶς τά ὅσα γράφει τό Εὐαγγέλιο «εἶναι ὠραία ὡς θεωρίες, ἀλλὰ στήν πράξη δέν ἐφαρμόζονται». Τοὺς βολεῦει νά ἰσχυρισθοῦν πῶς κανεὶς δέν μπορεῖ νά κατορθώσει τόν εὐαγγελικό τρόπο ζωῆς. Ἐπικαλοῦνται δέ γιά νά ἐνισχύσουν τίς θέσεις τους, περιπτώσεις ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας πού προφανῶς ἀστόχησαν καί δίνουν δικαίωμα γιά σχετικά σχόλια.

Σέ ὅλα αὐτά ἡ Ἐκκλησία μας ἀπαντᾷ προβάλλοντας διαρκῶς τό παράδειγμα

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ζ΄ 26 - η΄ 2)

Ὁ Μεγάλος Ἀρχιερέας Ἰησοῦς Χριστός

Ἀδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἀκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκη, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, «ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος», καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἁγίων μας, οἱ ὁποῖοι δὲν προέρχονται ἀπὸ μία τάξη ἢ κατηγορία ἀνθρώπων, ἀλλὰ συνθέτουν ἕναν πολυχρωμο καμβά ὅπου ἐκπροσωποῦνται καὶ τὰ δύο φύλα, ὅλες οἱ ἡλικίες, ὅλες οἱ τάξεις τῶν ἀνθρώπων, ὅλα τὰ ἔθνη, ὅλες οἱ ἐποχές, ὅλες οἱ ἱστορικές συγκυρίες, ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ὅλες οἱ καταστάσεις, ὅλοι οἱ τρόποι ζωῆς. Καὶ τό κάνει αὐτό ἐνσυνείδητα, καθὼς στὰ πλῆθια τῆς ποιμαντικῆς τῆς δὲν ἐπιτρέπει οὔτε στοὺς λειτουργοὺς τῆς νά αὐτοπροβληθοῦν ὡς πρότυπα ζωῆς. Κανεὶς κληρικός, ὅσο ὑψηλὰ ἰστάμενος καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἔχει τό δικαίωμα νά προβάλῃ τὸν ἑαυτό του ὡς πρότυπο πρὸς μίμηση. Ἀντίθετα, μέ τὴν ἀρετὴ τῆς αὐτομεμψίας, ἀλλὰ καὶ τῆ γνήσια ταπεινώση, ὅλοι ὀδηγοῦμαστε στό νά κατανοοῦμε καὶ νά βιώνουμε τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία μας στό φῶς τῆς θείας ἀγιότητας. Ἀπὸ αὐτό τό φῶς φωτίζονται καὶ ἀναδεικνύονται οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι πού ἔγιναν «μικροὶ Χριστοί», καὶ μαζί μέ τὸν Μεγάλον Ἀρχιερέα, μᾶς καλοῦν στή ζωὴ τῆς ἀγιότητας παρέχοντας οἰκεῖο καὶ προσιτό παράδειγμα. Καὶ αὐτοὺς προβάλλῃ ἡ Ἐκκλησία ὡς πρότυπα!

Οἱ Ἅγιοι μεσιτεύουν γιά μᾶς

Γιά ποιόν ἄλλο λόγο ὑπάρχουν οἱ Ἅγιοί μας; Γιά νά προσεύχονται καὶ νά μεσιτεύουν γιά μᾶς! Τό διαβάζουμε καὶ στό σημερινό ἀνάγνωσμα ὅπου τονίζεται ὅτι «ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Μόνος μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καθίσταται ὁ Χριστός μας, ἀλλὰ προσευχητικοὶ πρεσβευτές μέ μεγάλη παρηγοσία εἶναι οἱ Ἅγιοί μας! Γι' αὐτό καὶ ἡ Ἐκκλησία τοὺς τιμᾷ μέ εἰδικές Ἀκουλοθυίες καὶ θεοπίζει Πανηγύρεις στίς μνήμες τους, ὥστε οἱ χριστιανοὶ νά συγκεντρωθοῦν γιά νά διδαχθοῦν ἀπὸ τὸν βίο, ἀλλὰ καὶ νά προσευχηθοῦν καὶ νά παρακαλέσουν τὸν Ἅγιο γιά τό ὅποιο πρόβλημα ἢ αἴτημά τους. Ἐξαιτίας δὲ τῆς προσευχητικῆς αὐτῆς σχέσης καὶ τῆς οἰκειότητας πού ἀναπτύσσεται μεταξύ πιστοῦ χριστιανοῦ καὶ προστάτη Ἁγίου, ἔχουν καθιερωθεῖ στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ τάματα,

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, τέτοιος ἀρχιερεύς πραγματικά μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπό τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ προσφέρῃ θυσίας κάθε ἡμέραν, πρῶτα διὰ τὰς δικὰς του ἁμαρτίας καὶ ἔπειτα διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· αὐτὸ τὸ ἔκανε μιά γιὰ πάντα, ὅταν προσέφερε τὸν ἑαυτόν του. Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾷ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίας. Τὰ λόγια ὁμως τοῦ ὄρκου, πού ἐδόθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον ἐγκαθιστοῦν αἰωνίως τὸν Υἱόν, τὸν τέλειον. Τὸ βασικόν σημεῖον τῶν ὄσων λέγομεν εἶναι τοῦτο: ὅτι ἔχομεν ἕνα τέτοιον ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν σκηνὴν τὴν ἀληθινὴν, τὴν ὁποίαν ἔστησεν ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τὰ ὁποῖα δέν τοποθετοῦνται σέ μιά «ἐμπορική ἀντίληψη» δοῦναι καὶ λαβεῖν, ἀλλῆλα ἀποτελοῦν στιγμιαίες ἢ διαρκεῖς, ἐκούσιες δεσμεύσεις τοῦ χριστιανοῦ γιὰ αὐτοπαραίτηση ἀπὸ κάποιο δικαίωμα ἢ ἀπόλαυσή του, ὡς ἀπόδειξη ὅτι δέν συναρτᾷ τὴ ζωὴ του μέ τὰ υἱικά ἢ τὰ πρόσκαιρα, ἀλλῆλα τὴν ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ βοήθεια τῶν Ἁγίων.

Οἱ Ἅγιοι ἀποτελοῦν τὸ μέτρο μέ τὸ ὁποῖο θά κριθοῦμε

Γιὰ ποιὸν ἄλλο λόγο ὑπάρχουν τέλλοι, οἱ Ἅγιοι; Ὑπάρχουν γιατί αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ μέτρο μέ τὸ ὁποῖο θά κριθοῦμε. Θά ἦταν φοβερά ἄδικος ὁ Θεὸς ἐάν ἔκρινε τὸν ὁποιοδήποτε ἀπὸ ἐμᾶς μέ μέτρο τὴν ἀπόλυτη ἀγιότητά του. Γι' αὐτὸ καὶ «τὴν κρίσιν πᾶσαν ἔδωκεν τῷ Υἱῷ», ἔτσι ὥστε ἡ σαρκωμένη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας νὰ εἶναι ὁ κριτὴς μας. Κι ἐκεῖ προκύπτουν καὶ οἱ Ἅγιοι. Ὅπως στό σημερινὸ ἀνάγνωσμα προβάλλεται ὁ Μεγάλος Ἀρχιερέας Ἰησοῦς Χριστός, ὡς τὸ τέλειο πρότυπο, ἀλλῆλα καὶ τὸ μέτρο κρίσις τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου Ἀρχιερέα Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, κατὰ ὅμοιο τρόπο ὡς μέτρο σύγκρισης τὸν ὁποῖο Ἅγιο ἔχει βίον παραπλήσιο μέ τὴ δική μας ζωὴ, θά χρησιμοποιήσῃ ὁ Μεγάλος Κριτὴς γιὰ νὰ ἐξαφανίσει τὴν ὁποια δικαιολογία καὶ πρόφασή μας στὴν προσπάθειά μας νὰ αἰτιολογήσουμε τὴν τυχόν ἀποτυχία μας στὴν πνευματικὴ ζωὴ. Καὶ θά εἴμαστε ἀναπολόγητοι γιατί θά ἔχουμε μπροστά μας ὀλοζώνταν τὴν ἀπόδειξη τῆς ἐπιτυχίας, ἐκεῖ ὅπου ἐμεῖς ἀποτύχαμε.

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι εἶναι τὰ ὑποδείγματά μας στὴ ζωὴ αὐτή, εἶναι οἱ πρεσβευτὲς στὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, εἶναι καὶ τὰ μέτρα κρίσις μας. Ἄς ἀγαπήσουμε τοὺς Ἅγίους μας, ὥστε νὰ μᾶς γίνουν οἰκείοι, πρεσβύτεροι ἀδελφοί, συμπολίτες μας στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἀρχιμ. Ι. Ν.

25 Ιανουαρίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ
† Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου (Ναζανζηνοῦ) († 390).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. ζ΄ 26-π΄2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιθ΄ 1-10.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Φεβρουαρίου, Τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου (ΙΣΤ΄ Λουκά).
Ἀπόστολος: Ρωμ. π΄ 28-39 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιη΄ 10-14.

Ἐκδοτική σειρά ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

**Γένεσις - Ἔξοδος - Λευϊτικόν - Ἀριθμοί
Δευτερονόμιο - Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ - Κριταί καί Ρούθ - Α΄ Βασιλειῶν
- Β΄ Βασιλειῶν (Κείμενο - Μετάφραση - Ἀνάλυση - Σχόλια)**

ὑπό Ἱερεμίου Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως,
ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

➔ Κυκλοφορήθηκε καί ὁ ἑνατος τόμος: Β΄ Βασιλειῶν
➔ Ἡ ἔκδοσις τῆς σειρᾶς συνεχίζεται

Τό βιβλίον Β΄ Βασιλειῶν εἶναι τό δέκατο κατά σειρά βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στήν Ἑβραϊκή Παλαιά Διαθήκη ὀνομάζεται Β΄ Σαμουήλ καί παλαιά ἀποτελοῦσε μαζί μέ τό Α΄ Σαμουήλ ἓνα ἐνιαῖον βιβλίον. Τά δύο δέ αὐτά βιβλία ἀποτελοῦσαν ἓνα ἐνιαῖον ἔργο μαζί μέ τά ἄλλα δύο βιβλία πού ἀκολουθοῦν, τά Γ΄ καί Δ΄ Βασιλειῶν, τά ὁποῖα στήν Ἑβραϊκή Βίβλον ὀνομάζονται Α΄ καί Β΄ Βασιλέων. Τό βιβλίον Β΄ Βασιλειῶν, μᾶς διηγεῖται τά γεγονότα τῆς βασιλείας τοῦ Δαυίδ.

Τό Β΄ Βασιλειῶν, ὅπως ἄλλωστε καί τά ἄλλα τρία βιβλία πού φέρουν τό ἴδιον ὄνομα, εἶναι ἓνα θεολογικό-ἱστορικό βιβλίον. Ὁ ἱερός συγγραφεύς του ἐξιστορεῖ τά γεγονότα τῆς βασιλείας τοῦ Δαυίδ, τά ὁποῖα ἀξιολογεῖ βάσει τῆς θεολογικῆς του θεωρήσεως γιά τήν ἱστορία. Ὁ Δαυίδ, σέ ἀντίθεση μέ τόν Σαούλ καί τήν οἰκογένειά του, πορεύεται στήν ζωή του σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου καί γι΄ αὐτό ὁ οἶκος του εὐλογεῖται καί δίνεται σ΄ αὐτόν ὑπόσχεσις αἰώνιας βασιλείας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Λιευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίνασις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
